

Arrest

nr. 116 626 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 5 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.
Gelet op de beschikking van 31 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde op 19 mei 2011 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 19 mei 2011 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.2. Per schrijven van 18 juli 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen (artikel 9ter van de vreemdelingenwet) in.

1.3. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besliste op 31 augustus 2011 om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op 21 september 2011 diende ook verzoekster, vergezeld van haar kinderen, een asielaanvraag in.

- 1.5. Op 28 september 2011 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om verzoekers aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.
- 1.6. Op 22 november 2011 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 70.409 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.
- 1.7. Op 29 november 2011 werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).
- 1.8. Op 09 maart 2012 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Tegen deze beslissing stelde verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
- 1.9. Op 22 maart 2012 werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).
- 1.10. Per schrijven van 26 juni 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Zij actualiseerden deze aanvraag op 04 juli 2012.
- 1.11. Op 21 augustus 2012 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Tegen deze beslissing stelden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 103.399 dd. 24 mei 2013 werd de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 21 augustus 2012 vernietigd.
- 1.12. Bij arrest nr. 91.117 dd. 08 november 2012 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd.
- 1.13. Op 13 november 2012 werd aan verzoekster andermaal een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).
- 1.14. Per schrijven van 04 januari 2013 dienden verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.
- 1.15. Op 23 januari 2013 dienden verzoekers elk een tweede asielaanvraag in.
- 1.16. Op 25 januari 2013 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot inoverwegingname van verzoekers hun tweede asielaanvraag. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
- 1.17. Op 8 februari 2013 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om verzoekers derde aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Er werd eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 26 februari 2013 werden deze beslissingen aan verzoekers betekend.
- 1.18. Verzoekers hebben vervolgens het Rijk verlaten. Zij werden op 17 juli 2013 echter overgedragen aan België door de Duitse autoriteiten.
- 1.19. Op 18 juli 2013 dienden verzoekers elk een derde asielaanvraag in.
- 1.20. Op 5 augustus 2013 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van inoverwegingname van verzoekers hun derde asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).
- 1.21. Inmiddels werd verzoekers aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard bij beslissing van 27 augustus 2013. Er werd tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.
- 1.22. Verzoekers verlieten inmiddels opnieuw het Rijk. De Nederlandse autoriteiten dienden een verzoek tot terugname in, waarmee België zich reeds akkoord verklaarde.

1.23. Op 30 september 2013 bevestigt de Raad bij arrest met nr. 110.222 de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris betreffende de niet inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag.

De in 1.20 vermelde beslissingen zijn de bestreden beslissingen, die op 05 augustus 2013 aan verzoekers werden betekend.

Ten aanzien van eerste verzoeker luidt de bestreden beslissing als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K. S. geboren te (...) en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/07/2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 19/05/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 25/11/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 23/01/2013 een tweede asielaanvraag indiende die op 25/01/2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 18/07/2013 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst Overwegende dat betrokkene verklaart dat er mensen van het regime van Kadirov naar Kazachstan zouden gegaan zijn op zoek naar hem waardoor hij niet terug kan naar zijn land. Overwegend dat betrokkene geen concrete feiten en gebeurtenissen kan aanbrengen en zich louter baseert op vermoedens en veronderstellingen. Overwegende dat betrokkene zijn origineel binnenlands paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat iemand voor hem dit paspoort vanuit Tsjetsjenië zou meegebracht hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart niet meer te weten wie die persoon is en wanneer hij zijn paspoort zou ontvangen hebben. Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds een kopie van zijn binnenlands paspoort aangebracht heeft. Overwegende dat het nu voorgelegde document enkel informatie geeft omtrent de identiteit van betrokkene, wat niet betwist werd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn dochter uit zijn eerste huwelijk ontvoerd werd en hij ter staving een kopie neerlegt van een klacht die zijn ex-partner zou ingediend hebben. Overwegende dat betrokkene deze feiten en het document reeds voorgelegd heeft tijdens de procedure van de tweede asielaanvraag waardoor het voorgelegde documenten dan ook niet als nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

  1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25/01/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster luidt de bestreden beslissing als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S. L.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Kazachstan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/07/2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 21/09/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 12/11/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 23/01/2013 een tweede asielaanvraag indiende die op 25/01/2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 18/07/2013 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst Overwegende dat betrokkene verklaart geen nieuwe elementen te hebben en zich aansluit bij de problemen van haar man. Overwegende dat in hoofde van haar partner K. S. een beslissing tot weigering in overwegingname genomen werd in het kader van zijn derde asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart niet terug te kunnen uit vrees voor haar leven en dat van haar kinderen. Overwegende dat betrokkene verder ingaat op het feit dat de dochter van haar man zou verdwenen zijn. Overwegende dat deze feiten reeds aangehaald werden tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart te vrezen dat ook haar kinderen zullen ontvoerd worden bij een eventuele terugkeer. Overwegende dat betrokkene louter uitgaat van vermoedens en veronderstellingen en deze bewering op geen enkele manier kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart geen nieuwe documenten te hebben. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25/01/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsverplichting van rechtshandelingen, van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel stelt zij het volgende:

“Dat het volstrekt onredelijk is hangende twee lopende procedures, ni

- uitspraak RvV op 24 mei 2013 tot vernietiging van de onontvankelijk verklaarde aanvraag 9ter VW zodat de 9ter procedure terug lopende is (stuk

5), zijnde dus een SCHORSENDE procedure (arrest 104 399 van 24 mei 2013).

- de na behandeling op 18 juli 2013 door Uw Raad hangende procedure van de aanvraag niet tot overwegingneming (zie feitenrelaas) waarin nog geen uitspraak is door de II kamer (stuk 6).(124 662).

Dat het bovendien volstrekt onredelijk is om op de dag dat verzoekers dienden te verschijnen voor Uw zetel, meer bepaald de II kamer, zij plots worden opgeroepen hun asiolverhaal vooralsnog toe te lichten op diezelfde dag waarna tot slot opnieuw een beslissing tot niet in overweging werd genomen.

Dat raadsman van verzoekers hiervan totaal onwetend was gezien de telefonische oproep van de assistente LOI pas in de avond (na kantooruren van ondergetekende) om te laten weten dat verzoekers zich bij verwerende partij absoluut diende aan te bieden.

Dat dit ook de reden was waarom verzoekers op de RvV op 18 juli niet aanwezig waren, waarna ondergetekende hun trachtte te bereiken en zij lieten weten zich te bevinden bij de verwerende partij ....

Dat die dag op verzoek van ondergetekende de zaak door de II kamer van Uw Raad dan ook als laatste werd behandeld in de hoop dat verzoeker nog zouden toekomen daar de indruk werd gewekt dat zij verschenen op een verkeerde plaats !!!!

Dat verzoekers zich absoluut mensonterend behandeld voelen (artikel 3 EVRM) en het past het dossier grondig naar feiten toe te analyseren zodat uiteindelijk zal vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet in redelijkheid werd genomen.

Dat verzoekers zich dermate ontredderd voelen door de wijze waarop België hun procedure heeft behandeld dat tweede verzoekster in crisistoestand en volledig mentaal aan grond met de ambulance werd weggevoerd op 10 augustus 2013 (stuk 8).

Dat immers zij prompt ook het LOI diende te verlaten waardoor de zus van verzoeker, die bovendien erkend vluchteling is op grond van gelijkaardige motieven, maar liefst 11 personen onderdak diende te geven daar zij zelf 5 kinderen heeft.

(stuk 12 : attest gezinssamenstelling + vanzelfsprekend verzoeker die niet ingeschreven kunnen worden maar aldaar effectief verbleven - zie opgegeven adres in vorige procedures).

Dat verzoekers ondanks de zéér mensonterende behandeling in het land van herkomst (zie zware verwondingen met foto-dossier waarbij zelfs plastic in de schedel werd geplaatst en het attest van psychiater Dr. Pieter Roosen van 29 juli) lieten verstaan dat zij wel fysisch werden mishandeld in het verleden maar dat de wijze waarop in België met hen werd gehandeld nog meer psychische schade heeft toegebracht.

Dat er op een bepaald ogenblik zelfs werd gedacht aan terugkeer zelfs al is het met de dood tot gevolg door het totaal gebrek aan vertrouwen in welke omstandigheden ook. Aangezien het onredelijk is om belangrijke stukken die een gegronde asielaanvraag aannemelijk maken niet in overweging te nemen;

Dat immers alle stukken die verzoekers reeds hadden aangebracht in het kader van hun tweede asielaanvraag die op 25 januari 2013 niet in overweging werd genomen niet dienstig waren omdat het ging over fotokopijen.

Dat evenwel verzoekers hierop alle originelen hebben voorgebracht op 18 juli 2013 en aangetoond dat het wel degelijk om echte stukken ging waarvan zij de fotokopijen reeds hadden getoond in januari 2013.

Dat immers niet alleen de werkgever van eerste verzoeker blijktbaar werd vermoord maar thans ook de dochter van eerste verzoeker spoorloos is.

Dat beide feiten pas ter kennis van verzoekers kwamen na het verhoor door het CGVS (van tweede verzoekster).

Dat uit de stukken blijkt, en zulks KAN DVZ niet betwisten, dat de verdwijning van de dochter is aangegeven na het verhoor van eerste en tweede verzoekster voor het CGVS;

Dat eerste verzoeker dit zelfs niet kon geloven waarna hij (omdat hij even zijn ex vrouw wantrouwde) bevestiging vroeg, info die officieel werd bevestigd op 26 februari 2013.

Dat uit de klacht van de ex vrouw (moeder van zijn dochter) blijkt dat de feiten zeer ernstig worden genomen zodat toch moeilijk kan gesteld worden dat het niet gaat om gewichtige en belangrijke elementen die aantonen dat eerste verzoeker en zijn familie duidelijk wordt gezocht en vervolgd

Zie asielaanvraag tweede verzoekster die eveneens is dienen te vluchten nadat zij van Tsjetsjenië naar Kazakstan was gevlucht.

Dat ook het feit dat de werkgever van verzoeker werd omgebracht in twijfel werd getrokken en uit het recent internet artikel blijkt dat verzoeker wel degelijk een waar asielsegebeuren ter kennis heeft gebracht.

Dat eerste verzoeker bij de politie van Grozny werkzaam was hetgeen werd bevestigd in een officiële fax op 15 januari 2013 omdat juist verweerster weinig geloof hechte aan zijn functie én dit is pas gebleken uit de beslissing van het CGVS zodat eerder aanhalen van dit bewijsmiddel (dat enkel door hem kon opgevraagd worden) dan ook als element zou dienen waarmee voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening meer mee diende gehouden te worden.

Dat enkel het feit van de handoplegging waarbij eerste verzoeker is erkend als heler (genezer) door verzoekers niet werd toegelicht tijdens hun asielaanvraag omdat zij vreesden niet geloofd te worden; Aangezien verzoekers immers hadden gewacht op de originele documenten! Gezien de motieven van de eerste beslissing tot niet in overwegingneming zodat thans is gebleken dat de opmerkingen dat het ging om fotokopijen enkel drogredenen waren om verzoekers toch maar te kunnen afwijzen.

Aangezien verzoeker het meest tillen aan de wijze waarop ook dit interview uitermate kort is verlopen. Dat zij amper de kans kregen om hun verhaal toe te lichten én dit terwijl eerste verzoeker steeds (zie vorige dossiers !!!) bijstand vroeg (voorafgaandelijk per brief gestoffeerd met een uitvoerig attest van psychiater Pieter Roosen - stuk 11) bij wie eerste verzoeker sedert begin meer dan twee jaar in behandeling was Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat de thans genomen beslissing dan ook, gelet op het hierboven vermelde, volstrekt onredelijk is.

Dat de "motivering" voor verzoekers totaal afwezig is, minstens voor elk goede huisvader in dezelfde omstandigheden geplaatst, terwijl verzoekers nochtans alle originele documenten hebben voorgebracht (zie stuk 9 en 10) en er staat: "Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging Dat de motiveringsplicht dan ook zeer ernstig werd miskend nu op geen enkel ogenblik verzoekers kunnen uitmaken aan de hand van de beslissingen waarom dit geen nieuwe elementen zijn dewelke het voorwerp kunnen zijn van een nieuwe asielaanvraag alsook waarom deze stukken niet het bewijs leveren van de vrees voor vervolging in hoofde van hem en zijn echtgenote, temeer daar er zelfs niet blijkt uit de beslissing waarom thans de originele document ook onvoldoende zij en dus in strijd met de vorige beslissing van 25 januari 2013. Dat kan verwezen worden in dit verband naar de uiteenzetting van Dirk Vanheule in het Tijdschrift voor Vreemdelingen Recht jaargang 2003, nr. 2 blz 132 :

"Uit het arrest van de Raad van State volgt dat nieuwe gegevens, die in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bij een hernieuwde erkenningsaanvraag, beperkt zijn tot : (1) nieuwe bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten die voorheen niet in de beraadslaging van DVZ, het CGVS of de VBV zijn betrokken (bv wegens gebrek aan materieel bewijs of de geloofwaardigheid van dat bewijs ..."

Dat verzoekers bij deze beslissing zich ernstig gegriefd voelen en duidelijk het rechtszekerheidsbeginsel alsook de beginselen van behoorlijk bestuur en de hoorplicht werd geschonden.

Aangezien minstens gelet op de hierboven vermelde ernstige gronden de procedure dient geschorst te worden."

Vooreerst wijst de Raad er op dat waar de verzoekende partijen stellen dat de vernietiging van een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van medische redenen - 9ter de procedure opnieuw doet lopen en derhalve schorst, dit niet dienstig kan worden voorgehouden. De verzoekende partijen vielen na de vernietiging bij arrest met nr. 104.399 van 24 mei 2013 van de Raad niet terug op een immatriculatie-attest, waardoor de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten bleven gelden. Bovendien nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in een volgende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van medische redenen – 9ter opnieuw een beslissing tot onontvankelijkheid op 8 februari 2013 (zie ook 1.17), die op heden nog steeds bestaat/in het rechtsverkeer aanwezig is.

Daarnaast benadrukt de Raad dat er wel een uitspraak is aangaande het beroep dat verzoekers hebben ingesteld tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van hun tweede asielaanvraag. Dit arrest van de Raad met nr. 110.222 van 19 september 2013 werd aan verzoekers betekend op 30 september 2013.

De verzoekende partijen kunnen derhalve niet dienstig aanvoeren dat een nieuwe beslissing nemen terwijl voornoemde procedures nog lopende zijn, onredelijk is.

De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoekers opgeroepen werden voor de zitting van 18 juli 2013 naar aanleiding van het door hen ingestelde beroep tot nietigverklaring van de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag van 25 januari 2013. Verzoekers werden rechtsgeldig vertegenwoordigd door hun raadsman, zodat de rechten van verdediging gewaarborgd zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers op 18 juli 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgeroepen om hun asielaanvraag toe te lichten. Verzoekers dienden op eigen initiatief, zoals ook verwerende partij aanvoert, een derde asielaanvraag in op deze datum. Zij werden echter op 30 juli 2013 uitgenodigd voor een gehoor en om documenten neer te leggen die

nieuwe elementen zouden kunnen uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In zoverre dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de Raad hiermee het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft, stelt de Raad derhalve vast dat deze argumentatie niet dienstig is.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekers voeren aan dat "uit de klacht van de ex vrouw (moeder van zijn dochter) blijkt dat de feiten zeer ernstig worden genomen zodat toch moeilijk kan gesteld worden dat het niet gaat om gewichtige en belangrijke elementen die aantonen dat eerste verzoeker en zijn familie duidelijk wordt gezocht en vervolgd (...) Dat enkel het feit van de handoplegging waarbij eerste verzoeker is erkend als heler (genezer) door verzoekers niet werd toegelicht tijdens hun asielaanvraag omdat zij vreesden niet geloofd te worden".

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met deze argumentatie niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoekers geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet hebben aangebracht bij het indienen van hun derde asielaanvraag. Het betreft een loutere ontkenning van de motieven van de bestreden beslissing.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers in de verdere onderdelen van hun enige middel kritiek uit op de motieven van de vorige (tweede) asielaanvraag, die *in casu* niet beoordeeld dient te worden.

De Raad dient immers vast te stellen dat verzoekers tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag een beroep tot nietigverklaring instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op 19 september 2013 is verworpen bij arrest nr. 110.222. De rechtsmiddelen tegen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een herhaalde asielaanvraag – *13quater* zijn bijgevolg uitgeput. Het gezag van gewijsde van dit arrest verhindert de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om in onderhavige zaak terug te komen op de in de voormelde arresten ingenomen standpunten. De beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een herhaalde asielaanvraag – 13^{quater} ingediend op 25 januari 2013 zijn met andere woorden definitief. Er werd ter zitting de verzoekende partij erop gewezen dat de tweede asielaanvraag afgesloten werd met een arrest van de Raad en dat de verzoekende partij zich dan ook niet kan beroepen op het feit dat er nog geen beslissing zou zijn.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er op dat waar de verzoekende partijen de originele documenten tijdens de behandeling van de twee asielaanvraag nog wilden bijbrengen, zij dit eveneens hebben nagelaten bij het indienen van deze (derde) asielaanvraag.

De stukken (stuk 9 tot en met 12) die verzoekers neerleggen bij hun verzoekschrift kunnen door de Raad niet in zijn oordeel betrokken worden, daar de Raad in het kader van zijn wettigheidstoets niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoets of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De Raad dient zich voor zijn beoordeling te plaatsen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (*ex tunc*) zodat hij enkel uitspraak kan doen over de stukken die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing neergelegd werden ter beoordeling aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt de Raad vast dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet geschonden is, daar de bestreden beslissing niet genomen werd op basis van dit artikel. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft daarenboven betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal wat betreft het toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In de huidige procedure (annulatieprocedure) kunnen de verzoekende partijen dit artikel niet dienstig aanvoeren.

Daar de verzoekende partijen niet aantonen dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan niet ingezien worden op welke wijze het artikel 1A van de Vluchtelingenconventie zou miskend zijn. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn, *quod non*. Verder dient erop gewezen te worden dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572), waardoor deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het betoog van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad kan geen schending vaststellen van één van de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur.

Tot slot voeren de verzoekende partijen aan *“dat verzoekers zich absoluut mensonterend behandeld voelen (artikel 3 EVRM) en het past het dossier grondig naar feiten toe te analyseren zodat uiteindelijk zal vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet in redelijkheid werd genomen.*

Dat verzoekers zich dermate ontredderd voelen door de wijze waarop België hun procedure heeft behandeld dat tweede verzoekster in crisistoestand en volledig mentaal aan grond met de ambulance werd weggevoerd op 10 augustus 2013 (stuk 8). (...) Dat verzoekers ondanks de zéér mensonterende behandeling in het land van herkomst (zie zware verwondingen met foto-dossier waarbij zelfs plastic in de schedel werd geplaatst en het attest van psychiater Dr. P. R. van 29 juli) lieten verstaan dat zij wel fysisch werden mishandeld in het verleden maar dat de wijze waarop in België met hen werd gehandeld nog meer psychische schade heeft toegebracht.”

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift minimaal tot blote en vage beweringen en brengt nog steeds geen enkele vorm van bewijs van haar vrees naar voor.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS